

valget, har det ærede Thing jo seet, at der herstfer fuldstændig Enighed, naar undtages et eneste Punkt. Naar jeg nu skal tillade mig med et Par Ord at begrunde, hvorfor jeg ikke har kunnet slutte mig til, det Forslag, der foreligger fra Fleertallets Side, i hvilken Henseende jeg troer at kunne udtale, at de to ærede Herrer, der ere enige med mig om Indstillingen, væsentlig have de samme Grunde, skal jeg, da dette netop er en Sag, der tidligere har foreligget for Thinget, og altsaa dengang har faaet sin Drøftelse her, følge det Exempel, der nylig er givet af den ærede Ordfører, og kun ganske kort anføre mine Grunde. Det forekommer mig, at naar man skal gaae ind paa det Forslag, der foreligger fra Fleertallets Side, og som gaaer ud paa, at enhver Opgjørelse med Hensyn til Lønninger til vedkommende Embedsmænd skal ligge i Finantsministerens Haand, medens det ellers i alle lignende Forhold er et i dansk Ret gjennemgribende Princip, naar Meningsforskjel opstaaer mellem den, der skal betale, og den, der skal have Betaling, at Afgjørelsen ligger i Domstolenes Haand, saa maatte det enten være begrundet deri, at der med Hensyn til Embedsmændene vare ganske særlige Grunde tilstede, hvorfor de burde stilles exceptionelt, eller ogsaa deri, at her var Tale om Forhold, hvorom man maatte antage, at Domstolene ikke kunde have en begrundet Mening, om Forhold, som maatte være Gjenstand for et Skjøn, og for hvilke derfor den øverste Administration maatte siges at være den ene rette Instants. Intet af disse to Forhold forekommer mig at være tilstede. Her er jo nemlig aldeles ikke Tale om Embedsmændenes Virksomhed i deres Embedsgjerning. I saa Henseende ligger det i Sagens Natur, at der maa være et vist disciplinært og underordnet Forhold, og enhver fornøstlig og kraftig Styrkelse er ganske sikkert afhængig af, at de underordnede Embedsmænd i deres Virksomhed rette sig efter, hvad deres Overordnede, altsaa til Skyende og Sidst Ministeren, vil; men her er Tale om noget heelt Andet, nemlig om det Vederslag, der er tilfaldt de vedkommende Embedsmænd for Udførelsen af deres Embedsgjerning, altsaa det samme Contractforhold, der finder Sted i private Forhold, saasnart der er Tale om Arbejdsleie,

og i denne Henseende kan jeg ikke see, at der er nogensomhelst Grund til at stille Embedsmændene exceptionelt. Det er da klart, at hvis der virkelig er Tale om en seilagtig Opfattelse fra vedkommende Ministers Side, bliver den Embedsmænd, som har antaget, at han paa Grund af Lovens Bydende var i sin Ret ligeoverfor Ministeren, ligefrem forurettet, naar han ikke faaer Lov til at gaae til Domstolene, og jeg kan ikke indsee, at der kan være nogen væsentlig Ulempe ved at indrømme ham dette Sidste. Hvad nu det andet Punkt angaaer, at her skulde være Tale om Forhold, som maatte siges at være Gjenstand for et saadant Skjøn, at Domstolene ikke kunde være rette Instants, saa troer jeg ikke, at Nogen ret vel vil kunne paastaae det. Her er ligefrem Tale om Opgjørelser i Henhold til Lovbestemmelser, altsaa ligefrem om en Lovfortolkning, og jeg kan derfor, oprigtigt talt, ikke begribe, hvorledes den ærede Ordfører kan mene, at man skulde være kommen den Anskuelse, jeg tillader mig at forsøgte, imøde ved den lille Redaktionsforandring, som er foreslaaet af Fleertallet, i Sammenligning med, hvad der ifjor var foreslaaet fra Udvalgets Side. Her er Tale om en Fortolkning af en Lov, i Henhold til hvilken vedkommende Minister har ansat Embedsmænd, og i Henhold til hvilken vedkommende Embedsmænd har tiltraadt sit Embede. Naar jeg nu skulde tænke mig en yderligere Grund til, at man her i Salen skulde være tilbøielig til at gaae ind paa Forslaget, saa skulde det da ene være den, at man kunde troe, at man i saa Henseende muligt vilde kunne opnaae Noget i Retning af finantsfiel Besparelse; men det forekommer mig saa langt fra at være Tilfældet, at man tør gaae ud derfra, at jeg snarere troer, at man vil udsætte sig for det Modsatte. Det er nemlig aabenbart, at naar saadanne Differenser opstaae, maae det være, fordi Vedkommende forstaae Loven paa forskjellig Maade. Finantsministeren kan da aldrig, forekommer det mig, i saadanne Tilfælde være i Tvivl om, hvorledes han bør tage Sagen. Naar han er overbevist om, at den lavere Sum er den rette, saa kan han dristigt sige: Jeg gaaer ikke ind paa Andet, og vil Du ikke modtage det, saa kan Du gaae til Domstolene. Hvis derimod